

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szendrei Kornél ügyvéd által képviselt felperesnek - az Imre Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, az Imre Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt II. rendű, és.....III. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és járulékai iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. szeptember 14. napján kelt 30.G.44.833/2015/18. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, megállapítja, hogy a 751/2007. ügyszámú közjegyzői okiratba foglalt 2007. december 20-án kelt kölcsönszerződés III. pontjának 2. és 3. mondatában szereplő alábbi kikötések tisztességtelenek, így semmisék:

„A szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön és járulék tartozás tekintetében annak közokirati tanúsításaként az adósoknak a hitelezőknél vezetett számlái és a hitelezők vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el.

Az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a jelen közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön és egyéb járulék tartozás összegét esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is a hitelezők felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa."

A Fővárosi Ítéltábla a felperes által az I-II. rendű alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 83.820 (nyolcvanháromezer-nyolcszázhusz) forintra leszállítja.

Kötelezi az I-II. rendű alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 20.000 (húszezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I-II. rendű alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 36.000 (harminchatezer) forint le nem rótt kereseti illetéket és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint I., II. r. alperes, mint hitelező, az I. r. alperes, mint zálogjogosult, a felperes, mint adós és zálogkötelezett, a III. r. alperes pedig, mint adóstárs, haszonélvező és zálogkötelezett 2007. december 20. napján a 751/2007. számú közjegyzői okiratba foglalt ingatlan jelzálogjoggal biztosított, devizában nyilvántartott lakáshitel kölcsönszerződést kötött. Ennek III. pontja 2. mondatában tartalmazta: a szerződő felek

megállapodnak abban, hogy a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön és járuléktartozás tekintetében annak közokirati tanúsításaként az adósoknak a hitelezőknél vezetett számlái és a hitelezők vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el. A 3. mondat szerint az adósok és a zálogkötelezettek alávetik magukat annak, hogy a közjegyzői okirat alapján az adósok terhére fennálló kölcsön és egyéb járuléktartozás összegét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén is a hitelezők felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa.

A felperes módosított kereseti kérelmében elsődlegesen a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés semmisségének megállapítását kérte. A negyedleges keresete a kölcsönszerződés III. pontja 2. és 3. mondata érvénytelensége megállapítására irányult.

A negyedleges kereseti kérelem, azaz a kölcsönszerződés III. pontjának 2. és 3. mondata kapcsán a felperes arra hivatkozott a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján, hogy megállapítható a semmisség, hiszen a bankot egyoldalúan jogosítja azon - végrehajtás szempontjából lényeges - kérdések megállapítására, mely egyébként egy bizonyítási eljárás keretében kellene, hogy realizálódjon. Adósnak ezen banki aktussal szemben bárminemű eljárásban kell bizonyítania, hogy tartozása nem áll fenn. A rendelkezés lényege a közvetlen végrehajtási eljárás kezdeményezésének lehetősége, biztosítása a bank részére, ezáltal a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg, hiszen egy végrehajtás megszüntetése iránti perben a bizonyítási terhet abban a körben, hogy tartozása nem áll fenn, az adós fogyasztón van. A felperes a támadott kikötésben alávetette magát a bank által vezetett könyvekben és nyilvántartásokban foglalt adatoknak, mellyel lemondott arról a lehetőségről, hogy a felek közötti vita esetén kétségbe vonja a bank által meghatározott tartozás összegét. A bank jogosult a perbeli kikötés folytán saját nyilvántartásai révén meghatározni a követelés összegét, azaz közjegyző előtt közokiratba foglaltatni ezt a közokiratot, mely tartalmazza a bank által meghatározott követelés összegét is. Azt a szerződéskötéskor hatályos Vht. 21. § (1) bekezdése alapján végrehajtási záradékkal lehet ellátni a bank kérelmére, mindez azzal a következménnyel jár, hogy felperes az ily módon ellene indított végrehajtási eljárást megszüntetni, korlátozni csak akkor tudja, ha a bankkal, mint végrehajtást kérővel szemben indított perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyítja, hogy a bank követelése érvényesen nem jött létre, részben vagy egészben megszűnt. A perbeli kikötés tehát lehetőséget biztosít a banknak arra, hogy a bizonyítási terhet felperes terhére megfordítsa, mert egyébként a tartozás megfizetése iránti perben főszabályként a bankot terhelné a bizonyítás. A kikötés alapján a bank saját nyilvántartását tekinti hitelesnek a felperesi tartozás meghatározásakor, maga állapítja meg, hogy felperes teljesítését szerződésszerűnek fogadja-e el. Ebben a körben a felperes eseti döntésekre hivatkozott.

I., II. r. alperes a kereset elutasítását kérte.

I., II. r. alperes vitatta a felperes álláspontját, utalva arra, hogy ez a rendelkezés nem fordítja meg a felperes hátrányára a bizonyítási terhet, a 250/2000. (XII. 24.) kormányrendeletre hivatkozott, miszerint I. r. alperes a folyósított devizalapú kölcsönöket a folyósítástól a szerződés, illetve a követelés megszűnéséig a pénzügyi, számviteli könyveiben és nyilvántartásaiban a kormányrendeletben előírt szabályoknak megfelelően ügyletenként külön, devizában is meghatározva, naponta nyilvántartja a nyilvántartás napján érvényes árfolyamokon. Ezen automatizmusra épült nyilvántartás biztosítja a tartozás összegének pontos, naprakész és objektív meghatározását, mely a szerződéses kondíciók alapján kerül automatikusan kiszámításra. A naprakész nyilvántartás vezetése I. r. alperesnek jogszabályi kötelezettsége, rá hárul annak bizonyítása, hogy mennyi a tartozás összege, a befizetések elszámolása hogyan történt, stb. Így a bizonyítási kötelezettség alperest terheli, felperes legfeljebb ellenbizonyíthat arra nézve, hogy az I. r. alperes nyilvántartása nem megfelelő. Ha a szerződő felek a kölcsönszerződésben arról állapodtak

meg, hogy a pénzügyi intézmény miként tesz eleget a tartozás összege bizonyítására vonatkozó kötelezettségének, ezt a közjegyzői ténytanúsítvány igazolja. Utalt a hatályos Hpt. 275. § (1), (2) bekezdésére, illetve arra, hogy a szerződéskötéskor ugyanezt a szabályozást tartalmazta az akkor hatályos Hpt. 206. §-a is. A Hpt. 275. § (2) bekezdése módot ad adósnak arra, hogy a részére nyújtott tájékoztatás tartalmát vitassa, azzal szemben kifogással éljen, és ez nem érinti az ügyfél úgynevezett panaszjogát. Utalt a 28/2014. (VII. 23.) MNB rendelet 2. §, 4. §-aira. A régi Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem ütközik a tisztességtelen szerződési kikötés tilalmába az olyan tartalmú szerződéses megállapodás, mely adós tartozása fennálltát, mértékét bizonyítottan fogadja el, feltéve, hogy a pénzügyi intézmény a Hpt. rendelkezéseit betartva teljesíti a fogyasztóval szemben fennálló tájékoztatási, forgalmi összesítő közlésére vonatkozó kötelezettségét, és a közjegyző az adóssal közölt követelés összegéről a Hpt.-ben előírt részletezés szerint, valamint a közjegyzői szolgáltatásra irányadó törvényi követelményeket betartva tanúsítványt állít ki. Ez a rendelkezés nem tisztességtelen.

Az elsőfokú bíróság a 2016. szeptember 14. napján kelt 30.G.44.833/2015/18. számú ítéletével a teljes keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy I., II. r. alperesnek, mint egyetemleges jogosultaknak 15 napon belül fizessen meg 111.760 forint perköltséget. Akként rendelkezett, hogy a le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletében alapvetően nem a felperes, hanem I., II. r. alperes által előadottakat fogadta el. Ezen túlmenően utalt a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény szerződéskötéskor hatályos 111. § (1) bekezdésére, (2) bekezdésére és a 112. § (1) bekezdésére, e szabályokat ismertetve. Rögzítette, a III. pont 2. és 3. mondata nem a szerződés, illetve az annak alapján történt adósi teljesítés interpretációjára ír elő a felekre nézve kötelező rendelkezést, az nem a felek viszonylatában érvényesülő bizonyítási teher megfordulását eredményező tartozáselismerés, és nem arra történő feljogosítás, hogy a hitelező, I. r. alperes a szerződésben foglaltakat értelmezve határozza meg az adós aktuális tartozását. Kizárólag arról rendelkezik, hogy adós elfogadja a terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében a közjegyzői ténytanúsítványt. A hitelezőnek bármikor lehetősége van ennek kiállítását kezdeményezni. E pont kizárólag a hitelező jogszabályban biztosított jogosultságát rögzíti akként, hogy az általa vezetett nyilvántartás alapján a közjegyző ténytanúsítványt készítsen. A támadott kikötés nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezést, hogy a tanúsítványban foglaltakat az adós ne vitathatná. Egyebekben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján felperest terhelne I. r. alperesi nyilvántartással szemben annak bizonyítása, hogy az abban rögzítettekkel szemben más összegű teljesítés történt, ezért a kifogásolt feltétel nem fordítja meg a bizonyítási terhet, csupán eljárást állapít meg felperes esetleges tartozása számbavételére. Nem tekinthető olyan „biankó csekknek”, amely I. r. alperes részére korlátlan, a felperes által nem kifogásolható módon tartalmazza a tartozást, ezért nem állapítható meg ezen pont kapcsán a tisztességtelenség, a semmisség.

Az ítélet ellen - kizárólag a kölcsönszerződés III. pont 2. és 3. mondata részleges érvénytelenségére irányuló kereseti kérelem elutasítása miatt - a felperes fellebbezett, hivatkozva arra, hogy a negyedleges keresettel érintett szerződési feltétel semmis, mert alkalmas a fogyasztó és a hitelező közti egyenlőtlenség előidézésére, a hitelezőt a fogyasztó hátrányára olyan előnyhöz juttatja, mely megkönnyíti a fogyasztóval szembeni igényérvényesítést, egyidejűleg megnehezíti a fogyasztó jogait a hitelező könyveiben, nyilvántartásaiban szereplő tartozás összegének vitatása során. Ezzel kapcsolatban eseti döntéseket idézett.

A támadott kikötés hiányában egyértelmű, hogy a hitelező által egyoldalúan adós közreműködése nélkül elkészített nyilvántartás nem rendelkezne nagyobb bizonyító erővel, mint a fél saját nyilatkozata, így az nem minősülhetne olyan közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítéknak, mely

önmagában is igazolja a követelés lejártát, összecszerúságát. Az érintett kikötés feljogosítja a hitelezőt arra, hogy megállapítsa, a felperes teljesítése szerződészerű-e vagy sem. Nyilvántartásának tartalmát a hitelező egyoldalúan maga állapítja meg, maga dönti el, hogy mit ismer el felperes teljesítésének és mit nem. A perben érintett kikötés arra kényszeríti a felperest, hogy e nyilvántartás mindenkori tartalmát, annak ismerete nélkül, előzetesen fogadja el, ami azzal a következménnyel jár, hogy felperesnek előre el kell fogadnia a hitelező azon döntését, hogy az adott teljesítés szerződészerű volt-e vagy sem. Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a negyedleges kereseti kérelem szerint a szerződés részleges érvénytelensége megállapítását a III. pont (2) és (3) bekezdésében foglalt rendelkezések tisztességtelenségén alapuló semmissége okán. Kérte az I. és II. r. alperes perköltségben marasztalását.

A felperes az álláspontját összefoglaló beadványt nyújtott be a fellebbezési tárgyalás előtt. A 93/13/EGK irányelv 6. cikk (1) bekezdésére, a Hpt. 206. § és a Pp. 195. § (1) bekezdésére, valamint eseti döntésekre hivatkozva fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat.

Az I., II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, a felperes perköltségekben marasztalását kérte. Utalva az 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban Vht.) 21.§ és 23/C.§-ára, valamint az 1991. évi XLI. törvény 112.§, valamint az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 321.§-ára, előadta, egyik jogszabály sem támaszt olyan követelményt a felmondásnak, ami alapján a hitelező nyilatkozatán túl bármilyen többlettartalommal, így a felmondáskori tartozás összeggel kellene bírnia. A kölcsönszerződésből származó követelés közvetlen végrehajthatósága, nemteljesítése esetén a fizetésre kötelezettségvállalás közokiratba foglalásával eldőlt. A felmondó okirat a felmondás pillanatában fennálló tartozást is tartalmazza, ez csak annyiban befolyásolja a végrehajthatóságot, hogy azt közokiratba kell foglalni és közokiratnak kell tanúsítania a kézbesítését. A közjegyzői okiratok, ügyleti okiratokra, illetve ténytanúsító okiratokra oszthatók, a ténytanúsítvány a jogi jelentőségű tényekről kiállított okirat. A felmondás megtörténtét közokiratnak kell bizonyítania, így a közjegyző a jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatot postai úton, tértivevénnyel küldi meg az adós részére, a tértivevény alapján tanúsítványt állít ki a kézbesítésről vagy a kézbesítési vélelem beálltáról. A követelés végrehajthatóságának feltétele tehát a nyilatkozat jegyzőkönyvbe foglalása, illetve annak tértivevényes postázása, a tértivevény alapján kiállított ténytanúsítvány a kézbesítésről. Amennyiben a ténytanúsítvány ennél többet, pl. a követelés összegét is tartalmazza, az már a közjegyzői törvény fogalomrendszere alapján sem több, mint a hitelező tartozás összegére vonatkozó nyilatkozata, ez nem vált ki joghatást a végrehajthatóságra, mindössze tájékoztatás az adós részére. A követelés lejárt, mint feltétel is teljesül, a végrehajtási záradékkal ellátott közjegyzői okirat végrehajtható okiratnak minősül, tehát a végrehajtási záradékkal ellátandó okiratot és a teljesítési határidő leteltét vagy a feltétel bekövetkeztét kell vizsgálnia a közjegyzőnek a végrehajtás elrendelése során. Az összecszerúság nem vizsgálendő, ez nem jelent a hitelezőnek korlátlan szabadságot követelése meghatározására, annak a közokirattól levezethetőnek kell lennie, illetve jogorvoslati lehetősége van az adósnak. A 18/1999. (II.5.) Korm. r. 1.§ b) pontjára hivatkozás és a felperes által felhívott eseti döntések tévesek, abból a téves feltevésből indulnak ki, hogy a hitelezőnek a végrehajtási eljárás elrendelésére vonatkozó kérelem elbírálása során a kikötés hiányában bizonyítania kellene a követelése nagyságát. Ilyen eljárásra nincs szükség. A rendelet 1.§ (1) bekezdés b) pontja sem áll fenn, a kölcsönszerződés összhangban van a hitelezőre vonatkozó felügyeleti szabályokkal a banki nyilvántartások vezetésére, kimutatások megküldésére, illetve az ezzel kapcsolatos panasz eljárásra vonatkozó szabályokra figyelemmel. A kimutatás vitatása lehetőség, alperes nyilvántartási kötelezettsége jogszabály alapján fennáll, ettől a kölcsönszerződés sem tér el. A szerződési feltétel tartalmát jogszabály állapítja meg, így az nem semmis. Egyébként adós vitathatja tartozása összegét peres eljárásban vagy végrehajtási eljárásban. A kikötés nem tisztességtelen a 93/13/EGK irányelv alapján sem, nem alkalmas még egyenlőtlenség előidézésére sem. Az adós ugyanolyan helyzetben van a kikötéssel, mint anélkül, perindítási

lehetősége is fennáll, végrehajtás megszüntetési vagy korlátozási per indítása, a bíróság felfüggesztheti a végrehajtást. A peres eljárás nélkül indult végrehajtások megszüntetésére irányuló perekben a kikötéstől függetlenül adós mindazon kifogást előterjeszthet, amely az esetben volna előterjeszthető, ha a hitelező perben érvényesíti a követelést a kölcsönszerződés közokiratba foglalása hiányában. A bizonyítás terhe mindenképp a felperes terhére esne. Így összességében a kikötés nem tisztességtelen, nem okoz egyenlőtlenséget, nem fordítja meg a bizonyítási terhet, a közvetlen bizonyítási eljárás nélkül elrendelhető végrehajtás nem a kikötésen, hanem a kötelezettségvállalás megfelelő közokiratba foglalásán alapszik. A kikötés hiányában sem kell a követelés érvényesítése iránt peres eljárást kezdeményezni a hitelezőnek. Nem kizárólag a bank jogosult a szerződésszerű teljesítés megállapítására, a bank, mint professzionális és közjogi szabályok alapján erre kötelezett fél nyilvántartja és közli az adóssal a tartozás adatait, az adós pedig azt kifogásolhatja, a végrehajtási eljárásban a Vht. és a Pp. szabályok szerint megtámadhatja.

A III. rendű alperes nyilatkozatot nem terjesztett elő.

A fellebbezés megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta, ennek folytán az ítélet nem fellebbezett részét nem érintette, míg fellebbezett rendelkezését - a negyedleges kereseti kérelmet elutasító rendelkezést - megváltoztatta, az alábbiak folytán:

A jelen ügyben alkalmazandó 5/2013. PJE határozat 1. pontja, valamint a 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 239/A. §-a alapján a felperes a szerződés érvénytelenségének, vagy a szerződés egyes rendelkezései érvénytelenségének (részbeni érvénytelenség) megállapítását kérhette anélkül is, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását is kérné. Ebben a perben a Pp. 123. §-ában megfogalmazott feltételek fenn álltát nem kellett vizsgálni.

A jelen ügyre alkalmazandó régi Ptk. 523. § (1) bekezdése értelmében kölcsönszerződés alapján a pénzügyi, vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni, a 685. § d) pontja alapján fogyasztó az a személy, aki gazdasági, vagy szakmai tevékenységi körén kívül eső célból köt szerződést. A szerződéskötéskor hatályos Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésből egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával a szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg. A fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II. 5.) Korm.rendelet 1. § (1) bekezdése alapján a fogyasztói szerződésben tisztességtelennek minősül különösen az a szerződési feltétel, amely

- a) a szerződés bármely feltételének értelmezésére a fogyasztóval szerződő felet egyoldalúan jogosítja;
- b) kizárólagosan a fogyasztóval szerződő felet jogosítja fel annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e; és
- j) a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg.

Az egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, illetve az általános szerződési feltétel tisztességtelenségét a szerződés teljes feltételrendszere vizsgálata alapján lehet megállapítani. A negyedleges kereseti kérelem kapcsán a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság

által kifejtettekkel. A közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozat megtételekor az adósnak tartozása még nincsen, ez egy nem nevesített, egyoldalú atipikus kötelezettségvállalás, az adós annak elfogadására kötelezte magát, hogy tartozásának mindenkor összege a bank egyoldalú nyilatkozata alapján kerül megállapításra, az annak alapján kiállított közjegyzői okirat a tartozás behajtására irányuló közvetlen végrehajtás alapjául szolgálhat. A feltétel tisztességtelen, a 18/1999. (II. 5.) Korm.rendelet 1. § (1) bekezdés b) és j) pontja alapján. A támadott kikötés egyoldalú jogosítványt ad a hitelezőnek arra, hogy a szerződésben foglaltakat értelmezze, nyilatkozzon arról, az adós teljesítése szerződésszerű-e, mennyi az aktuális tartozása. A bank kizárólag saját nyilvántartását tekinti hitelesnek, az egyeztetési folyamatból az adós ki van zárva. Leggyakrabban a szerződés felmondásával kapcsolatban kerül sor közjegyzői tanúsítvány kiállítására, a közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátására, erre az adós előre történő nyilatkozata ad lehetőséget. A perben támadott kikötés folytán a bank érvényesítheti a követelését, az adós pedig a végrehajtás megszüntetési korlátozási per indítására van kényszerítve, őt terheli annak bizonyítása, hogy a követelés érvényesen nem jött létre (Pp. 369. § a) pontja).

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva megállapította a negyedleges kereseti kérelemmel támadott szerződési feltételek érvénytelenségét és a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve a fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatva megállapította a támadott rendelkezések semmisségét.

A Pp. 80. § (1) bekezdése és a Pp. 239. §-a alkalmazásával a negyedleges kereset alaposságára tekintettel csökkentette az elsőfokú perköltséget, míg a fellebbezés eredményességére figyelemmel az I-II. r. alperest kötelezte a felperes javára másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a és (6) bekezdése alapján. A negyedleges keresettel kapcsolatban a meg nem határozható perértéket véve alapul, a le nem rótt kereseti illeték és le nem rótt fellebbezési illeték, valamint a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységgel arányos, mérlegeléssel megállapított másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezve I-II. r. alperest.

Budapest, 2017. április 5. napján

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
előadó bíró

Dr. Ruff Edit s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
tisztviselő